

HOMILETIK – Predikan (1) över Markus 2:1-12

Han var tillbaka. Hemma. Han stegs in i staden, de tog han med en dubbel känsla. Där fanns både lite oro, men också med en överväldigande tillit. Ordet var i honom. Han var ett med ordet. Han var dess fulla mening.

Jag kan än idag minnas de gånger jag återvänt hem. Hur jag lagt märke till ron som infinner sig i min kropp. När jag öppnar dörren till mitt hus. Hur jag in i köket jag som jag älskar att vara i. Sätter på kaffekokaren. Känner doften av nybryggt kaffe. Slår mig ner i soffan eller lägger mig raklång på sängen. Och bara andas efter en lång intensiv dag. När benen är trötta. Kanske har det funnits krävande möten med människor. Kanske har dagen gett mig en känsla av både sorg och uppgivenhet. Kanske har allt flutit på och outtalad kärlek har fått finna nya rum.

Så rör sig min tanke tillbaka till Markus berättande. "Han kom tillbaka [...] han var hemma. ". Ryktet hade spridit sig som en löpeld. Det fanns mer än en anledning att förundras inför allt han hade gjort i deras stad, i området där han vandrade omkring. Galileen hade förverkligat det hebreiska ordets betydelse: Gal - En plats för omvändelse, uppenbarelse, rörelse, förvandling, exil. Något hade fullständigt ställts på sin spets sedan han kom hem till deras stad.

Att vara profet i sin egen hemstad är på allvar inte ett ordspråk taget ur tomma intet. Att göra sig själv till förkunnare av Guds ord inför människor man känner bara till viss del - det är ingen lätt uppgift. Vi människor vi är ofta bra på att skapa inre bilder: ibland målade i vackra och svaga nyanser, men också rätt ofta i skarpa grova kontraster. Bilder som präglas av avundsjuka, misstankar, rädsla och motstånd. I dagens text målar Markus fram en

berättelse om hur människor förhåller sig varandra när någon kommer hem med en längtan efter att dela något viktigt. Något som kan bli till hjälp och få en avgörande betydelse för andra....

Jesus återvänder hem. Förmodligen längtar han efter att få möta dem han älskar, dem han bryr sig om. Han längtar efter att få dela med sig av den kärlek som fyller hans inre. Och han möter människor som på allvar vill möta honom. Höra honom. Bli en del av det han kommer för att dela med sig av. Guds kärlek. Men det finns andra som tycker han gör ett alltför stort intrång i deras hem. Han tar alldeles för mycket plats. Det skaver i hemmet.

Jesus lyssnar till Anden inom. Han känner människornas dubbla mottagande. Sätter ord på motståndets kärna med frågan: "Hur kan ni tänka så i era hjärtan?"

Jag funderar på hur Jesus tänker när han sagt dessa orden. För frågan riktas till oss alla. "Hur tänker vi i våra hjärtan?" Hur tänker du och jag idag? Kan man ens tänka med sitt hjärta? Är det inte den rationella tanken som är den allra viktigast ändå? Ett hjärta är väl ändå alldeles för blödigt och känsligt. Inte kan jag väl ändå följa mitt hjärta? Det är ju trots allt bara en klysha? Vad skulle då kunna hända?

Jesus prövar människorna i Kapernaum. Vill få dem att fundera på hur de tänker och hur de tror? Och kanske också hur de känner? Vad är skillnaden mellan en tanke som kommer ur ett hjärta och en hjärna? Jesus ger två möjliga förslag. Han ger oss alla en utmaning och prövar oss själva - ända in i denna stund. Vad är det att tro och tänka? Vi vet inte vad någon tänkte just då - det talar inte Markus om. Istället blir det tydligt att Jesus vänder sin blick rakt till den lame mannen. Till den enskilda människan rakt framför honom. Han som genomgått det omöjliga

tillsammans med sina vänner. Brutit upp ett tak, grävts sig igenom lera och jord. Grävt sig genom all mänsklighet för att komma närmare det som tron bär fram: Gud själv och hans räddning från det onda. Och till sist efter all möda får den lame och hans vänner se in i Jesu ögon. Och orden som Jesus talar, de talar hjärtats språk: "Stå upp. Ta din bädd och gå hem." Hur kan någon uppmaning bli tydligare än så?

Jesu blick och ord blir till ett: och där i stunden uppstår en tillit mellan den lame mannen, mellan Jesus och alla dem som på allvar öppnat sina hjärtan för det heliga ordet. Vad vi hör är en uppmaning till oss alla: gå hem, utan att skämmas, utan att lyssna till människors misstankar och avundsjuka. Går hem i tillit i tron på den Oändliga nåden som Herren ger. Gå hem. Mitt i vilsenhet. Gå hem och se med hjärtats ögon.

Amen.

Vi ger feedback enligt modellen:

1. Vad hörde och såg du? (Beskriv så tydligt som möjligt: vilket/vilka budskap hörde du? Hörde du en röd tråd eller flera trådstumpar? Hörde du mer än ett slut?)
2. Vad tänkte och kände du?
3. Om predikanten fick chansen att arbeta om predikan ett varv till, vilket är ditt bästa tips?